

Krudy Gyula batárján

Írta: Palasovszky Béla

Némán várom a régi delisánszot,
Várok most egy vörös postakocsira.
Dalol a szél egy halkult kód-románcot,
Ó — hol lehet nyomodra lenni ma?
Ki voltál mély szépségek ihletettje
Örökkön fájó magyar tájakon,
Míg virágzott a »Mákvirágok kertje«
S a vén Tabán is bűvös álmokon.

Óh, vén Tabán... »Mély pince«... Poldi
[bácsi...]

Piros abroszon piros óborok,
A régi asztal, melynél nem találni
Többé már Téged... Cseneded nem fog ott
Sok áhitatba mélyült órán élni
S nem zeng jel már az árva hegedű
Krudy Gyulának multakról mesélni,
Hol óborokban élt örök derű.

Iárjuk be most Te régi birodalmaid,
Repülj velünk te, ódon, vén batár,
Örök lyrád ma szent álomba altat
És feldalol sok szép nyirselégi nyár....
Sóstói júrdón színes lampionok,
Tünt Annabálak, boldog hajnalok,
Máriapócsi primitív ikonok,
Szabolcsi éjben sirt örök dalok.

Most Pestre érünk... De a régi Pestre, —
Óh, Aranykéz-utcai szép napok,
Buda felett már alkonyt vált az este,
Felragyognak az örök csillagok
Tabán, Krisztina, Óbudának éjén
Örök vártát állón vigyáz a Vár

S nagy elcsudálkozó szemednek mélyén
Buda jénye tükörre nem talál.

Gyerünk, gyerünk a régi delisánszon,
A Felvidék vár: ódon Podolin,
Pisztrángos patakokra száll az álom
Szindbád örök útjának alkonyin.
A vörös postakocsi reggel ér be
Vidám kürtszóval Bécsbe s Szemere
Utazik rajta... Óh, szép régi béke,
Mit visszazeng ma szívünk éneke.

Gyerünk, gyerünk... A Szepesség is elvár,
A lengyel hegyek hívón intenek
S valami bűvös ködben színesen száll,
Majd széjjelfoszlik álomsereged:
A podolini takács és kísértet,
A vidámkedvű nyiri pajkosok...
Krudy Gyulánk! De más már itt az élet,
Mint amit fantáziád alkotott.

Óh, életünk! Te örök »Napraforgó!«
Miért fordulsz a naptól máma el?
Te őszi tarlón jonnnyadó bús kóró,
Nekünk majd ezután itt ki énekel,
A kedves régi nyiri pajkosokról
Ki mond minékünk örök szép mesét
S tüzelve édes, mámortadó bortól
Emlékeit nekünk ki osztja szét?

Merre vagy »Mákvirágok kertje«? Hová tüntél
Szent mámoroddal, jó Krudy Gyulánk,
Mennyit hevültél, amíg itt kihültél
Világtalan a csendes Óbudán!
A Margitsziget felett siri gyász van,
Szindbád a Dunán többé nem hajóz,
Nem látni többé őszi hervadásban.
Amint a plátánok közt álmodoz.

Utazzunk tovább, régi nyiri pajkos!
Előttünk Pistolli úr utazik,
Szörnyű nótákat zeng a vén habajgós,
Késő Fannynál tüzes bort iszik.
Bujdosón áll az élet... Álmos Andor
Evelinnek halk szavakkal mesél,
Maszkerádé kisasszony elbarangol
S Jehéren száll Nyirselgre le a tél.

Óh, régi magyar élet regélője!
Muzsikáló órád mért hallgat el,
Mért ragadt el a sír a temetőbe,
Echód ma nekünk miért nem jelez,
Ahogy egykor zengetted e tájnak
Szent mélységein élő életet,
Mely ha bár sokszor mély bánattal fájhat,
De vigaszunk kútja is benne lett.

Az élet halkabb lett egy csendes szívvel,
Mely soha nem kért és csak ő adott:
Szent álmot, mely már többé nem derít jel,
Elködlenek a boldog tegnapok...
Szindbád megérkezett a Wallhalába,
A vörös postakocsin célhoz ért, —
Béla cigány egy régi dallal várta
Fenn, az égben a régi hű vezért.

Akinek árván maradt birodalma;
A bűvös álmok, csendes éjtszakák,
Mit lány nótaszó zeng ma vissza dalra,
Mint muzsikáló órák halk szavát,
Mit könyveid bár megőriznek nekünk,
De kódlovag már, ki azt írta mind, —
Elszóródik az éjbe minden fényünk,
De ahogy most a multak kódén nézünk,
Csodálkozó szemed ránk visszaint.